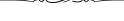

sUtagItA

सूतगीता

Document Information

Text title : sUtagItA

File name : sUtagItA.itx

Category : gItA, giitaa, vIrashaiva

Location : doc_giitaa

Transliterated by : Sunder Hattangadi sunder at hotmail.com

Proofread by : Sunder Hattangadi sunder at hotmail.com

Description-comments : From Skanda Purana, Yajnavalkya Khanda

Latest update : Feb. 28, 2013

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

April 1, 2025

sanskritdocuments.org

सूतगीता

श्रीमत्सूतसंछितायां । यतुर्थस्य यज्ञवैभवभाण्डस्योपरिभागे
सूतगीताप्रारम्भः ।

प्रथमोऽध्यायः । १. सूतगीतिः । १-२८

द्वितीयोऽध्यायः । २. आत्मना सृष्टिकथनम् । १-८०

तृतीयोऽध्यायः । ३. सामान्यसृष्टिकथनम् । १-६५

यतुर्थोऽध्यायः । ४. विशेषसृष्टिकथनम् । १-४९

पञ्चमोऽध्यायः । ५. आत्मस्वरूपकथनम् । १-७४

षष्ठोऽध्यायः । ६. सर्वशास्त्रार्थसङ्ग्राहवर्णनम् । १-३७

सप्तमोऽध्यायः । ७. रडस्यविचारः । १-३४

अष्टमोऽध्यायः । ८. सर्ववेदान्तसङ्ग्राहः ॥ १-९१

Total chapters 8 versess 458

अथ प्रथमोऽध्यायः ।

१. सूतगीतिः ।

अैश्वरं परमानन्दमनन्तं सत्यचिद्धनम् ।

आत्मत्वेनैव पश्यन्तं निस्तरङ्गसमुद्रवत् ॥ १ ॥

निर्विकल्पं सुसम्पूर्णां सुप्रसन्नं शुचिस्मितम् ।

भासयन्तं जगद्भासा भानुमन्तमिवापरम् ॥ २ ॥

प्रणम्य मुनयः सूतं दण्डवत्पृथिवीतले ।

कृतञ्जलिपुटा भूत्वा तुष्टुवुः परया मुदा ॥ ३ ॥

नमस्ते भगवन् शम्भुप्रसादावाप्तवेदन ।

नमस्ते भगवन् शम्भुयराणाम्भोजवल्लभ ॥ ४ ॥

नमस्ते शम्भुभक्तानामग्रगण्य समाहित ।

नमस्ते शम्भुभक्तानामतीव हितबोधक ॥ ५ ॥

नमस्ते वेदवेदान्तपद्मभाण्डद्विवाकर ।
 व्यासविज्ञानदीपस्य वर्तिभूताय ते नमः ॥ ६ ॥
 पुराणमुक्तामालायाः सूत्रभूताय ते नमः ।
 अस्माकं भववृक्षस्य कुठाराय नमोऽस्तु ते ॥ ७ ॥
 कृपासागर सर्वेषां छितप्रद नमोऽस्तु ते ।
 नमोऽविज्ञातदोषाय नमो ज्ञानगुणाय ते ॥ ८ ॥
 मातृभूताय मर्त्यानां व्यासशिष्याय ते नमः ।
 धर्मिष्ठाय नमस्तुभ्यं ब्रह्मनिष्ठाय ते नमः ॥ ९ ॥
 समाय सर्वजन्तूनां सारभूताय ते नमः ।
 साक्षात्सत्यपराणां तु सत्यभूताय ते नमः ॥ १० ॥
 नमो नमो नमस्तुभ्यं पुनर्भूयो नमो नमः ।
 अस्माकं गुरवे साक्षान्नमः स्वात्मप्रदायिने ॥ ११ ॥
 अेवं गोत्रर्षयः स्तुत्वा सूतं सर्वछितप्रदम् ।
 प्रश्नं प्रयच्छिरे सर्वे सर्वलोकछितैषिणः ॥ १२ ॥
 सोऽपि सूतः स्वतः सिद्धः स्वऽपानुभववात्परात् ।
 उत्थाय स्वगुरुं व्यासं दध्यौ सर्वछिते रतम् ॥ १३ ॥
 अस्मिन्नवसरे व्यासः साक्षात्सत्यवतीसुतः ।
 भस्मोद्धूलितसर्वाङ्गस्त्रिपुराङ्घ्रितमस्तकः ॥ १४ ॥
 कृष्णशान्तिनी सोत्तरीय आषाढेन विराजितः ।
 रुद्राक्षमालाभरणस्तत्रैवाविरभूत्स्वयम् ॥ १५ ॥
 तं दृष्ट्वा देशिकेन्द्राणां देशिकं करुणाकरम् ।
 सूतः सत्यवतीसूनुं स्वशिष्यैः सङ्घ सत्तमैः ॥ १६ ॥
 प्रणम्य दण्डवद्भूमौ प्रसन्नेन्द्रियमानसः ।
 यथार्हं पूजयामास दत्त्वा याऽऽसनमुत्तमम् ॥ १७ ॥
 भद्रमस्तु सुसम्पूर्णां सूत शिष्य ममाऽऽस्तिक ।
 तवैषामपि किं कार्यं मया तद्ब्रूहि मेऽनघ ॥ १८ ॥
 अेवं व्यासवयः श्रुत्वा सूतः पौराणिकोत्तमः ।

ઉવાચ મધુરં વાક્યં લોકાનાં હિતમુત્તમમ્ ॥ ૨૦ ॥

સૂત ઉવાચ -

ઇમે હિ મુનયઃ શુદ્ધાઃ સત્યધર્મપરાયણાઃ ।

મદ્ગીતાશ્રવાણે ચૈષામસ્તિ શ્રદ્ધા મહત્તરા ॥ ૨૧ ॥

ભવત્પ્રસાદે સત્યેવ શક્યતે સા વિભાષિતુમ્ ।

યદિ પ્રસન્નો ભગવન્ વદેત્યાજ્ઞાપયાથ મામ્ ॥ ૨૨ ॥

ઇતિ સૂતવચઃ શ્રુત્વા ભગવાન્ કરુણાનિધિઃ ।

ત્વદીયામથ તાં ગીતાં વદૈષામર્થિનાં શુભામ્ ॥ ૨૩ ॥

ઇત્યુક્ત્વા શિષ્યમાલિંગ્ય હૃદયં તસ્ય સંસ્પૃશન્ ।

સામ્બં સર્વેશ્વરં ધ્યાત્વા નિરીક્ષ્યૈનં કૃપાબલાત્ ॥ ૨૪ ॥

સ્થાપયિત્વા મહાદેવં હૃદયે તસ્ય સુસ્થિરમ્ ।

તસ્ય મૂર્ધાનમાઘ્રાય ભગવાનગમદ્ગુરુઃ ॥ ૨૫ ॥

સોઽપિ સૂતઃ પુનઃ સામ્બં ધ્યાત્વા દેવં ત્યમ્બકમ્ ।

પ્રણમ્ય દણ્ડવદ્ભૂમૌ સ્મૃત્વા વ્યાસં ચ સદ્ગુરુમ્ ॥ ૨૬ ॥

કૃતાઞ્જલિપુટો ભૂત્વા મન્ત્રમાદં ષડક્ષરમ્ ।

જપિત્વા શ્રદ્ધયા સાર્ધં નિરીક્ષ્ય મુનિપુંગ્વવન્ ॥ ૨૭ ॥

કૃતપ્રણામો મુનિભિઃ સ્વગીતામતિનિર્મલામ્ ।

વક્તુમારભતે સૂત સર્વલોકહિતે રતઃ ॥ ૨૮ ॥

॥ ઇતિ શ્રીસૂતસંહિતાયાં યજ્ઞવૈભવખણ્ડસ્થોપરિભાગે

સૂતગીતાયાં સૂતગીતિનામ પ્રથમોઽધ્યાયઃ ॥ ૧ ॥

અથ દ્વિતીયોઽધ્યાયઃ ॥

૨. આત્મના સૃષ્ટિકથનમ્ ।

સૂત ઉવાચ -

શ્રુણુત બ્રહ્મવિચ્છેષ્ટા ભાગ્યવન્તઃ સમાહિતાઃ ।

વક્ષ્યામિ પરમં ગુહ્યં વિજ્ઞાનં વેદસંમતમ્ ॥ ૧ ॥

અસ્તિ કશ્ચિત્સ્વત સિદ્ધઃ સત્યજ્ઞાનસુખાદ્યઃ ।

વિશ્વસ્ય જગતઃ કર્તા પશુપાશવિલક્ષણઃ ॥ ૨ ॥

आकाशादीनि भूतानि पञ्च तेषां प्रकीर्तिताः ।
 गुणाः शब्दादयः पञ्च पञ्च कर्मेन्द्रियाणि च ॥ ३ ॥
 ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्चैव प्राणाद्या दश वायवः ।
 मनो बुद्धिरुडुङ्गारश्चित्तं येति यतुष्टयम् ॥ ४ ॥
 तेषां कारणाभूतैकाऽविद्या षट्त्रिंशकः पशुः ।
 विश्वस्य जगतः कर्ता पशोरन्यः परः शिवः ॥ ५ ॥
 आत्मानः पशवः सर्वे प्रोक्ता अज्ञानिनः सदा ।
 अज्ञानमात्मनामेषामनाद्यैव स्वभावतः ॥ ६ ॥
 संसारबीजमज्ञानं संसार्थज्ञः पुमान्यतः ।
 ज्ञानात्तस्य निवृत्तिः स्यात्प्रकाशात्तमसो यथा ॥ ७ ॥
 अज्ञानाकारभेदेनाविद्याभ्येनैव डेवलम् ।
 पशूनामात्मनां भेदः कल्पितो न स्वभावतः ॥ ८ ॥
 अज्ञानाकारभेदेन मायाभ्येनैव डेवलम् ।
 विभागः कल्पितो विप्राः परमातत्वलक्षणः ॥ ९ ॥
 घटाकाशमलाकाशविभागः कल्पितो यथा ।
 तथैव कल्पितो भेदो ज्ञात्मात्परमात्मनोः ॥ १० ॥
 यथा ज्वलद्भुत्वं तु कल्पितं मुनिपुङ्गवाः ।
 तथा परब्रह्मत्वं च कल्पितं न स्वभावतः ॥ १० ॥
 यथोख्यावयमावस्तु ज्वलभेदे तु कल्पितः ।
 तथोख्यावयमावश्च परभेदे च कल्पितः ॥ १२ ॥
 देहेन्द्रियादिसङ्घातवासनाभेदभेदिता ।
 अविद्या ज्वलभेदस्य हेतुर्नान्यः प्रकीर्तितः ॥ १३ ॥
 गुणानां वासनाभेदभेदिता या द्विजर्षभाः ।
 माया सा परभेदस्य हेतुर्नान्यः प्रकीर्तितः ॥ १४ ॥
 यस्य मायागतं सत्त्वं शरीरं स्यात्तमोगुणः ।
 संडाराय त्रिमूर्तीनां स रुद्रः स्यान्न चापरः ॥ १५ ॥
 तथा यस्य तमः साक्षाच्छरीरं सात्त्विको गुणः ।
 पालनाय त्रिमूर्तीनां स विष्णुः स्यान्न चापरः ॥ १६ ॥

रजो यस्य शरीरं स्यात्तदेवोत्पादनाय च ।
 त्रिमूर्तीनां स वै ब्रह्मा भवेद्विप्रा न यापरः ॥ १७ ॥
 रुद्रस्य विग्रहं शुक्लं कृष्णं विषणोश्च विग्रहम् ।
 ब्रह्मणो विग्रहं रक्तं चिन्तयेद्भुक्तिमुक्तये ॥ १८ ॥
 शौकल्यं सत्त्वगुणाज्जातं रागो जातो रजोगुणात् ।
 काषर्यं तमोगुणाज्जातमिति विद्यात्समासतः ॥ १९ ॥
 परतत्त्वैकताबुद्ध्या ब्रह्माणं विषणुमीश्वरम् ।
 परतत्त्वतया वेदा वदन्ति स्मृतयोऽपि च ॥ २० ॥
 पुराणानि समस्तानि भारतप्रमुभान्यपि ।
 परतत्त्वैकताबुद्ध्या तात्पर्यं प्रवदन्ति च ॥ २१ ॥
 ब्रह्मविषण्वादिऋषेण केवलं मुनिपुङ्गवाः ।
 ब्रह्मविषण्वाद्यस्त्वेव न परं तत्त्वमास्तिकाः ॥ २२ ॥
 तथाऽपि रुद्रः सर्वेषामुत्कृष्टः परिकीर्तितः ।
 स्वशरीरतया यस्मान्मनुते सत्त्वमुत्तमम् ॥ २३ ॥
 रजसस्तमसः सत्त्वमुत्कृष्टं हि द्विजोत्तमाः ।
 सत्त्वात्सुभं च ज्ञानं च यत्किञ्चिद्यदपरं परम् ॥ २४ ॥
 परतत्त्वप्रकाशस्तु रुद्रस्यैव मउत्तरः ।
 ब्रह्मविषण्वादिदेवानां न तथा मुनिपुङ्गवाः ॥ २५ ॥
 परतत्त्वतया रुद्रः स्वात्मानं मनुते भृशम् ।
 परतत्त्वप्रकाशेन न तथा देवतान्तरम् ॥ २६ ॥
 हरिब्रह्मादिऋषेण स्वात्मानं मनुते भृशम् ।
 हरिब्रह्माद्यो देवा न तथा रुद्रमास्तिकाः ॥ २७ ॥
 रुद्रः कथञ्चित्कार्यार्थं मनुते रुद्ररूपतः ।
 न तथा देवताः सर्वा ब्रह्मस्फूर्त्यत्यताभवात् ॥ २८ ॥
 ब्रह्मविषण्वाद्यो देवाः स्वात्मानं मन्यतेऽञ्जसा ।
 न कश्चित्त्वऋषेण न तथा रुद्र आस्तिकाः ॥ २९ ॥
 ब्रह्मविषण्वाद्यो देवाः स्वात्मानं मन्यतेऽञ्जसा ।

कथञ्चित्त्वत्पुत्रेण न तथा रुद्र आस्तिकाः ॥ ३० ॥

तत्त्वबुद्धिः स्वतःसिद्धा रुद्रस्यास्य तपोधनाः ।

हरिब्रह्मादिबुद्धिस्तु तेषां स्वाभाविकी मता ॥ ३१ ॥

हरिब्रह्मादिदेवान्ये पूजयन्ति यथाबलम् ।

अथिरान्न परप्राप्तिस्तेषामस्ति क्रमेण हि ॥ ३२ ॥

रुद्रं ये वेदविच्छ्रेष्ठाः पूजयन्ति यथाबलम् ।

तेषामस्ति परप्राप्तिरथिरान्न क्रमेण तु ॥ ३३ ॥

रुद्राकारतया रुद्रो वरिष्ठो देवतान्तरात् ।

एति निश्चयबुद्धिस्तु नराणां मुक्तिदायिनी ॥ ३४ ॥

गुणाभिमानिनो रुद्राद्भरिब्रह्मादिदेवताः ।

वरिष्ठा एति बुद्धिस्तु सत्यं संसारकारणम् ॥ ३५ ॥

परतत्त्वाद्यपि श्रेष्ठो रुद्रो विष्णुः पितामहः ।

एति निश्चयबुद्धिस्तु सत्यं संसारकारणम् ॥ ३६ ॥

रुद्रो विष्णुः प्रजानाथः स्वराट्सम्राट्पुरन्दरः ।

परतत्त्वमिति ज्ञानं नराणां मुक्तिकारणम् ॥ ३७ ॥

अमात्ये राजबुद्धिस्तु न दोषाय क्लृपाय हि ।

तस्माद्ब्रह्ममतिर्भुञ्ज्या सर्वत्र न हि संशयः ॥ ३८ ॥

तथाऽपि रुद्रे विप्रेन्द्राः परतत्त्वमतिर्भुञ्जाम् ।

वरिष्ठा न तथाऽन्येषु परस्कृत्यल्पताबलात् ॥ ३९ ॥

अस्ति रुद्रस्य विप्रेन्द्रा अन्तः सत्त्वं बहिस्तमः ।

विष्णोरन्तस्तमः सत्त्वं बहिरस्ति रजोगुणः ॥ ४० ॥

अन्तर्बहिश्च विप्रेन्द्रा अस्ति तस्य प्रजापतेः ।

अतोऽपेक्ष्य गुणं सत्त्वं मनुष्या विवदन्ति य ॥ ४१ ॥

हरिः श्रेष्ठो हरः श्रेष्ठ एत्यहो मोहवैभवम् ।

सत्त्वाभावात्प्रजानाथं वरिष्ठं नैव मन्वते ॥ ४२ ॥

अनेकजन्मसिद्धानां श्रौतस्मार्तानुवर्तिनाम् ।

हरः श्रेष्ठो हरेः साक्षादिति बुद्धिः प्रजायते ॥ ४३ ॥

मडापापवतां नृणां हरिः श्रेष्ठो हरादिति ।
बुद्धिर्विजायते तेषां सदा संसार एव हि ॥ ४४ ॥
निर्विकल्पे परे तत्त्वे श्रद्धा येषां विजायते ।
अथत्प्रसिद्धा परमा मुक्तिस्तेषां न संशयः ॥ ४५ ॥
निर्विकल्पं परं तत्त्वं नाम साक्षाच्छिवः परः ।
सोऽयं साम्बस्त्रिनेत्रश्च यन्द्रार्धकृतशेखरः ॥ ४६ ॥
स्वात्मतत्त्वसुभस्कूर्तिप्रमोदात्ताण्डवप्रियः ।
रुद्रविष्णुप्रजानाथैरुपास्थो गुणभूर्तिभिः ॥ ४७ ॥
ईदृशी परमा मूर्तिर्यस्यासाधारणी सदा ।
तद्धि साक्षात्परं तत्त्वं नान्यत्सत्यं मयोदितम् ॥ ४८ ॥
विष्णुं ब्रह्माणामन्यं वा स्वमोडान्मन्वते परम् ।
न तेषां मुक्तिरेषाऽस्ति ततस्ते न परं पदम् ॥ ४९ ॥
तस्मादेषा परा मूर्तिर्यस्यासाधारणी भवेत् ।
स शिवः सच्चिदानन्दः साक्षात्तत्त्वं न थापरः ॥ ५० ॥
ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च विभक्ता अपि पण्डिताः ।
परमात्मविभागस्था न ज्वव्यूहसंस्थिताः ॥ ५१ ॥
अविद्योपाधिको ज्वो न मायोपाधिकः भवतु ।
मायोपाधिकयैतन्यं परमात्मा हि नापरम् ॥ ५२ ॥
मायाकार्यगुणखन्ना ब्रह्मविष्णुमडेश्वराः ।
मायोपाधिपरव्यूहा न ज्वव्यूहसंस्थिताः ॥ ५३ ॥
परमात्मविभागत्वं ब्रह्मादीनां द्विजर्षभाः ।
समानमपि रुद्रस्तु वरिष्ठो नात्र संशयः ॥ ५४ ॥
ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रस्य स्वासाधारणरूपतः ।
स्वविभूत्यात्मना थापि कुर्वते एव सेवनम् ॥ ५५ ॥
रुद्र स्वेनैव रूपेण विष्णोश्च ब्रह्मणस्तथा ।
सेवनं नैव कुरुते विभूतेर्वा द्वयोरपि ॥ ५६ ॥
केवलं कृपया रुद्रो लोकानां हितकाम्यया ।
स्वविभूत्यात्मना विष्णोर्ब्रह्मणश्चापरस्य च ॥ ५७ ॥

करोति सेवां ले विप्राः कदाचित्सत्यमीरितम् ।
 न तथा ब्रह्मणा विष्णुर्न ब्रह्मा न पुरन्दरः ॥ ५८ ॥
 अेतावन्मात्रमालम्ब्य रुद्रं विष्णुं प्रजापतिम् ।
 मन्वते हि समं भर्त्या मायया परिमोहिताः ॥ ५९ ॥
 केचिदेषां मलायासात्साम्यं वाञ्छन्ति मोहिताः ।
 उरेशस्य योर्ध्वं उराद्वाञ्छन्ति केचन ॥ ६० ॥
 रुद्रेण साम्यमन्येषां वाञ्छन्ति य विमोहिताः ।
 ते मलापातकैर्युक्ता यास्यन्ति नरकार्णवम् ॥ ६१ ॥
 रुद्राद्दुर्ध्वमन्येषां ये वाञ्छन्ति मोहिताः ।
 पथ्यन्ते नरके तीव्रे सदा ते न हि संशयः ॥ ६२ ॥
 केचिदद्वैतमाश्रित्य बैडालव्रतिका नराः ।
 साम्यं रुद्रेण सर्वेषां प्रवदन्ति विमोहिताः ॥ ६३ ॥
 देहाकारेण यैकत्वे सत्यपि द्विजपुङ्गवाः ।
 शिरसा पादयोः साम्यं सर्वथा नास्ति हि द्विजः ॥ ६४ ॥
 यथाऽऽस्थापानयोः साम्यं छिद्रतोऽपि न विद्यते ।
 तथैकत्वेऽपि सर्वेषां रुद्रसाम्यं न विद्यते ॥ ६५ ॥
 विष्णुप्रजापतीन्द्राणामुर्ध्वं शङ्करादपि ।
 प्रवदन्तीव वाङ्मयानि श्रौतानि प्रतिभान्ति य ॥ ६६ ॥
 पौराणिकानि वाङ्मयानि स्मार्तानि प्रतिभान्ति य ।
 तानि तत्त्वात्मना तेषामुर्ध्वं प्रवदन्ति हि ॥ ६७ ॥
 विष्णुप्रजापतीन्द्रेभ्यो रुद्रस्योर्ध्वमास्तिकाः ।
 वदन्ति यानि वाङ्मयानि तानि सर्वाणि ले द्विजः ॥ ६८ ॥
 प्रवदन्ति स्वरूपेण तथा तत्त्वात्मनाऽपि य ।
 नैवं विष्णुवादिदेवानामिति तत्त्वव्यवस्थितिः ॥ ६९ ॥
 बहुनोक्तेन किं श्रुवास्त्रिमूर्तीनां विभूतयः ।
 वरिष्ठा हि विभूतिभ्यस्ते वरिष्ठा न संशयः ॥ ७० ॥
 तेषु रुद्रो वरिष्ठश्च ततो मायी परः शिवः ।

માયાવિશિષ્ટાત્સર્વજ્ઞઃ સામ્બઃ સત્યાદિલક્ષણઃ ॥ ૭૧ ॥

વરિષ્ઠો મુનયઃ સાક્ષાચ્છિવો નાત્ર વિચારણા ।

શિવાદ્વરિષ્ઠો નૈવાસ્તિ મયા સત્યમુદીરિતમ્ ॥ ૭૨ ॥

શિવસ્વરૂપમાલોઝ્ય પ્રવદામિ સમાસતઃ ।

શિવાદન્યતયા ભાતં શિવ એવ ન સંશયઃ ॥ ૭૩ ॥

શિવાદન્યતયા ભાતં શિવં ચો વેદ વેદતઃ ।

સ વેદ પરમં તત્ત્વં નાસ્તિ સંશયકારણમ્ ॥ ૭૪ ॥

યઃ શિવઃ સકલં સાક્ષાદ્વેદ વેદાન્તવાક્યતઃ ।

સ મુક્તો નાત્ર સન્દેહઃ સત્યમેવ મયોદિતમ્ ॥ ૭૫ ॥

ભાસમાનમિદં સર્વં ભાનમેવેતિ વેદ યઃ ।

સ ભાનરૂપં દેવેશં યાતિ નાત્ર વિચારણા ॥ ૭૬ ॥

પ્રતીતમખિલં શમ્ભું તર્કતશ્ચ પ્રમાણતઃ ।

સ્વાનુભૂત્યા ચ યો વેદ સ એવ પરમાર્થવિત્ ॥ ૭૭ ॥

જગદ્રૂપતયા પશ્યન્નપિ નૈવ પ્રપશ્યતિ ।

પ્રતીતમખિલં બ્રહ્મ સમ્પશ્યન્ન હિ સંશયઃ ॥ ૭૮ ॥

પ્રતીતમપ્રતીતં ચ સદસચ્ચ પરઃ શિવઃ ।

ઇતિ વેદાન્તવાક્યાનાં નિષ્ઠાકાષ્ઠા સુદુર્લભા ॥ ૭૯ ॥

ઇતિ સકલં કૃપયા મયોદિતં વઃ

શ્રુતિવચસ કથિતં યથા તથૈવ ।

યદિ હૃદયે નિહિતં સમસ્તમેત-

ત્પરમગતિર્ભવતામિહૈવ સિદ્ધા ॥ ૮૦ ॥

॥ ઇતિ શ્રીસૂતસંહિતાયાં યજ્ઞવૈભવખાણ્ડસ્યોપરિભાગે

સૂતગીતાયાં આત્મના સૃષ્ટિકથનં નામ દ્વિતીયોઽધ્યાયઃ ॥ ૨ ॥

અથ તૃતીયોઽધ્યાયઃ ।

૩. સામાન્યસૃષ્ટિકથનમ્ ।

સૂત ઉવાચ -

શિવાત્સત્યપરાનન્દપ્રકાશૈકસ્વલક્ષણાત્ ।

आविर्भूतमिदं सर्वं येतनायेतनात्मकम् ॥ १ ॥
 अद्वितीयोऽविकारी य निर्मलः स शिवः परः ।
 तथाऽपि सृजति प्राज्ञाः सर्वमेतत्परायणम् ॥ २ ॥
 मणिमन्त्रौषधादीनां स्वभावोऽपि न शक्यते ।
 किमु वक्तव्यमाश्चर्यं विभोरस्य परात्मनः ॥ ३ ॥
 श्रुतिः सनातनी साध्वी सर्वमानोत्तमोत्तमा ।
 प्राड याद्वैतनैर्भल्यं निर्विकारत्वमात्मनः ॥ ४ ॥
 सर्गस्थित्यन्तमप्याड येतनायेतनस्य य ।
 अतीन्द्रियार्थविज्ञाने मानं नः श्रुतिरेव हि ॥ ५ ॥
 श्रुत्यैकगम्ये सूक्ष्मार्थे स तर्कः किं करिष्यति ।
 मानानुग्राहकस्तर्का न स्वतन्त्रः कदाचन ॥ ६ ॥
 श्रुतिः सनातनी शम्भोरभिव्यक्ता न संशयः ।
 शङ्करेण प्राणीतेति प्रवदन्त्यपरे जनाः ॥ ७ ॥
 यदा साऽनादिभूतैव तदा मानमतीव सा ।
 स्वतश्च परतो दोषो नास्ति यस्माद्द्विजर्षभाः ॥ ८ ॥
 स्वतो दोषो न वेदस्य विद्यते सूक्ष्मदर्शने ।
 अस्ति येद्व्यवहारस्य लोप एव प्रसज्यते ॥ ९ ॥
 परतश्च न दोषोऽस्ति परस्थाभावतो द्विजः ।
 स्वतो दृष्टोऽपि शब्दस्तु मानमेवाऽऽप्तसङ्गमात् ॥ १० ॥
 एति वार्ताऽपि वार्तैव मुनीन्द्राः सूक्ष्मदर्शने ।
 स्वतो दृष्टः कथं मानं भवत्यन्यस्य सङ्गमात् ॥ ११ ॥
 यत्सम्भन्धेन यो भावो यस्य प्राज्ञाः प्रसिद्ध्यति ।
 स तस्य भ्रान्तिरेव स्यान्न स्वभावः कथंचन ॥ १२ ॥
 जपाकुसुमलौडित्यं विभाति स्फुटिके भृशम् ।
 तथाऽपि तस्य लौडित्यं भ्रान्तिरेव न वास्तवम् ॥ १३ ॥
 वह्निपाकजलौडित्यमिष्टकायां न वास्तवम् ।
 लौडित्यं तैजसांशस्तु नेष्टकाया निरुपपद्ये ॥ १४ ॥

अन्यत्रान्यस्य धर्मस्तु प्रतीतो विभ्रमो मतः ।
 आमापेक्षी तु शब्दस्तु प्रामाण्याय न सर्वथा ॥ १५ ॥
 अनामयोगाच्छब्दस्य प्रामाण्यं मुनिपुङ्गवाः ।
 स्वतःसिद्धं तिरोभूतं स्वनाशाय हि केवलम् ॥ १६ ॥
 यदा सा शङ्खेरेणोक्ता तदाऽपि श्रुतिरास्तिकाः ।
 प्रमाणां सुतरामामतम एव मडेश्वरः ॥ १७ ॥
 सर्वदोषविहीनस्य मलाकारुणिकस्य च ।
 सर्वज्ञस्यैव शुद्धस्य कथं दोषः प्रकल्प्यते ॥ १८ ॥
 सर्वदोषविशिष्टस्य निर्घृणस्य दुरात्मनः ।
 अल्पज्ञस्य च ज्ञवस्य दृष्टाऽनासिद्धिं सत्तमाः ॥ १९ ॥
 यस्य स्मरणमात्रेण समलो निर्मलो भवेत् ।
 भूत सत्यतपोनिष्ठाः कथं स मलिनो भवेत् ॥ २० ॥
 अतः पक्षद्वयेनापि वेदो मानं न संशयः ।
 वेदोऽनादिः शिवस्तस्य व्यञ्जकः परमार्थतः ॥ २१ ॥
 अभिव्यक्तिमपेक्ष्यैव प्रणोतेत्युच्यते शिवः ।
 तस्माद्देहोपदिष्टार्थो यथार्थो नात्र संशयः ॥ २२ ॥
 षड् तावन्मया प्रोक्तमद्वितीयः परः शिवः ।
 तथाऽपि तेन सकलं निर्मितं तत्स एव हि ॥ २३ ॥
 शिवस्वरूपः शिवश्चेत्यं जगत्सर्वं यथायत्नम् ।
 तथा सति विरुद्धं तज्जगच्छम्भुः कथं भवेत् ॥ २४ ॥
 षट्येवमादियोधस्य द्विजेन्द्रा नास्ति सम्भवः ।
 यत्र वेदविरोधः स्यात्तत्र योधस्य सम्भवः ॥ २५ ॥
 योदनालक्षणो धर्मो न यथा योधसम्भवः ।
 तथा न योदनागम्ये शिवे योधस्य सम्भवः ॥ २६ ॥
 बाध्यबाधकभावस्तु व्याधिभेषजयोर्यथा ।
 शास्त्रेण गम्यते तद्दृढयमर्थोऽपि नान्यतः ॥ २७ ॥
 षड्वरस्य स्वरूपे च जगत्सर्गादिषु द्विजाः ।
 अतीन्द्रियार्थेष्वन्येषु मानं नः श्रुतिरेव हि ॥ २८ ॥

अथवा देवदेवस्य सर्वदुर्घटकारिणी ।
 शक्तिरस्ति तथा सर्वं घटते माययाऽनघाः ॥ २९ ॥
 प्रतीतिसिद्धा सा माया तत्त्वतोऽत्र न संशयः ।
 तथा दुर्घटकारिण्या सर्वं तस्थोपपद्यते ॥ ३० ॥
 सा तिष्ठतु मलामाया सर्वदुर्घटकारिणी ।
 वेदमानेन संसिद्धं सर्वं तद्ग्राह्यमेव हि ॥ ३१ ॥
 योधानर्त्तुं तु वेदार्थं योद्धं कुर्वन् पतत्यधः ।
 अतः सर्वं परित्यज्य वेदमेकं समाश्रयेत् ॥ ३२ ॥
 रूपावलोकने यक्षुर्यथाऽसाधारणं भवेत् ।
 तथा धर्मादिविज्ञाने वेदोऽसाधारणः परः ॥ ३३ ॥
 रूपावलोकनस्येदं यथा घ्राणं न कारणम् ।
 तथा धर्मादिविबुद्धेस्तु द्विजस्तर्का न कारणम् ॥ ३४ ॥
 तस्माद्भेदोदितेनैव प्रकारेण मधेश्वरः ।
 अद्वितीयः स्वयं शुद्धस्तथाऽपीदं जगत्ततः ॥ ३५ ॥
 आविर्भूतं तिरोभूतं स एव सकलं जगत् ।
 वैभवं तस्य विज्ञातुं न शक्यं भाषितुं मया ॥ ३६ ॥
 स एव सादृशी साक्षात्सर्वरूपतया स्थितः ।
 परिज्ञातुं च वक्तुं च समर्थो नापरः पुमान् ॥ ३७ ॥
 यथाऽयः पावकेनेह्यं भातीव दहतीव च ।
 तथा वेदः शिवेनेह्यः सर्वं वक्तीव भासते ॥ ३८ ॥
 अयोऽवयवसङ्कान्तो यथा दहति पावकः ।
 तथा वेदेषु सङ्कान्तः शिवः सर्वार्थसाधकः ॥ ३९ ॥
 तथाऽपि वेदरहितः स्वयं धर्मादिवस्तुनि ।
 न प्रमाणं विना तेन वेदोऽपि द्विजपुङ्गवाः ॥ ४० ॥
 तस्माद्भेदो मधेशेह्यः प्रमाणं सर्ववस्तुनि ।
 अन्यथा न जडः शब्दोऽतीन्द्रियार्थस्य साधकः ॥ ४१ ॥
 मेरुपार्श्वं तपस्तप्त्वा दृष्ट्वा शम्भुं जगद्गुरुम् ।

अथमर्थो मया ज्ञातस्ततस्तस्य प्रसादतः ॥ ४२ ॥

तदाज्ञायैव विप्रेन्द्राः संलितेयं मयोदिता ।

अलं क्षुद्रोऽपि युष्माकं मढतामपि देशिकः ॥ ४३ ॥

अभवं सा शिवस्याऽऽज्ञा लङ्घनीया न केनचित् ।

शिवस्याऽऽज्ञाबलाद्विष्णुर्जायते म्नियतेऽपि य ॥ ४४ ॥

ब्रह्मा सर्वजगत्कर्ता विराट्सम्राट्स्वराऽपि ।

भरोष्टतरवः क्षुद्रा ब्रह्मविष्णवाद्योऽभवन् ॥ ४५ ॥

तस्माद् गुरुत्वं मे विप्रा युज्यते न छि संशयः ।

शिष्यत्वं यापि युष्माकं स्वतन्त्रः भलु शङ्करः ॥ ४६ ॥

मडादेवस्य भक्ताश्च तद्भक्ता अपि देहिनः ।

स्वतन्त्रा वेदविच्छ्रेष्ठः किं पुनः स मछेश्वरः ॥ ४७ ॥

स्वातन्त्र्याद्धि शिवेनैव विषं भुक्तं विनाऽमृतम् ।

ब्रह्मज्ञश्च शिरश्छिन्नं विष्णोरपि तथैव य ॥ ४८ ॥

स्वातन्त्र्याद्धि कृतं तेन मुनीन्द्रा ब्रह्मवादिनः ।

तत्प्रसादान्मया सर्वं विदितं करबिल्ववत् ॥ ४९ ॥

प्रसादभवतः साक्षात्सत्यार्थः कथितो मया ।

प्रसादेन विना वक्तुं को वा शक्तो मुनीश्वराः ॥ ५० ॥

तस्मात्सर्वं परित्यज्य श्रद्धया परया सड ।

मदुक्तं परमाद्वैतं विद्याद्वेदोदितं बुधः ॥ ५१ ॥

विज्ञानेन विनाऽन्येन नास्ति मुक्तिर्न संशयः ।

अतो यूयमपि प्राज्ञा भवताद्वैतवादिनः ॥ ५२ ॥

परमाद्वैतविज्ञानं सिद्धं स्वानुभवेन य ।

श्रुतिस्मृतिपुराणाद्यैस्तर्कैर्वेदानुसारिभिः ॥ ५३ ॥

परमाद्वैतविज्ञानमेव ग्राह्यं यथास्थितम् ।

नान्यतर्कैश्च उन्तव्यमिदमाभायवाड्यजम् ॥ ५४ ॥

विनैव परमाद्वैतं भेदं केचन मोडिताः ।

कल्पयन्ति तदा शम्भुः सद्वितीयो भविष्यति ॥ ५५ ॥

आम्नायार्थं मडाद्वैतं नैव जानन्ति ये जनाः ।
 वेदसिद्धं मडाद्वैतं को वा विज्ञातुमर्हति ॥ ५६ ॥
 भिन्नाभिन्नतया देवं परमाद्वैतलक्षणाम् ।
 कल्पयन्ति मडाभोडालेयित्तथ्य न सङ्गतम् ॥ ५७ ॥
 भेदाभेदेऽपि भेदांशो भिथ्या भवति सत्तमाः ।
 भेदानिर्गुपादादेव धर्म्यदिरनिर्गुपादात् ॥ ५८ ॥
 तस्मान्नास्तीश्वरादन्यत्किञ्चिदप्यास्तिःकोत्तमाः ।
 द्वितीयाद्वै भयं जन्तोर्भवतीत्याह डि श्रुतिः ॥ ५९ ॥
 को मोडस्तत्र ङः शोक ऐकत्वमनुपश्यतः ।
 षति याऽऽह डि सा साध्वी श्रुतिरद्वैतमास्तिकाः ॥ ६० ॥
 ऐकत्वमेव वाक्यार्थो नापरः परमास्तिकाः ।
 स्तुतिनिन्दे विरुध्येते भेदो यदि विवक्षितः ॥ ६१ ॥
 अतीव शुद्धयित्तानां केवलं करुणाभलात् ।
 परमाद्वैतमाम्नायात्प्रभाति श्रद्धया सह ॥ ६२ ॥
 शिवभट्टारकस्यैव प्रसादे पुष्कले सति ।
 परमाद्वैतमाभाति यथावन्नान्यत्तेतुना ॥ ६३ ॥
 न भाति परमाद्वैतं प्रसादरहितस्य तु ।
 दुर्लभः भलु देवस्य प्रसादः परमास्तिकाः ॥ ६४ ॥
 अतश्च वेदोदितवर्त्मनैव
 विडाय वादान्तरजन्मबुद्धिम् ।
 विमुक्तिकामः परमाद्वितीयं
 समाश्रयेदेव शिवस्वरूपम् ॥ ६५ ॥
 ॥ षति श्रीसूतसंछितायां यज्ञवैभवभाण्डस्योपरिभागे
 सूतगीतायां सामान्यसृष्टिकथनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थोऽध्यायः ।

४. विशेषसृष्टिकथनम् ।

सूत उवाच -

षष्ठो जगतः कर्ता मायया स्वीयया पुरा ।
 अभेदेन स्थितः पूर्वकल्पवासनयान्वितः ॥ १ ॥
 कालकर्मानुगुण्येन स्वाभिन्नस्वीयमायया ।
 अभिन्नोऽपि तथा स्वस्य भेदं कल्पयति प्रभुः ॥ २ ॥
 कल्पितोऽयं द्विजा भेदो नाभेदं बाधते सदा ।
 कल्पितानामवस्तुत्वादविरोधश्च सिध्यते ॥ ३ ॥
 पुनः पूर्वक्षणेऽप्यत्रवासनाबलतोऽनघाः ।
 षष्ठिता पूर्ववद्भूत्वा स्वशक्त्या परया युतः ॥ ४ ॥
 मायाया गुणभेदेन रुद्रं विष्णुं पितामहम् ।
 सृष्ट्वानुप्राविशत्तेषामन्तर्यामितया हरः ॥ ५ ॥
 तेषां रुद्रः पराभेदात्परतत्त्ववदेव तु ।
 करोति सर्गस्थित्यन्तं रुद्ररूपेण सत्तमाः ॥ ६ ॥
 संहरत्यविशेषेण जगत्सर्वं यराचरम् ।
 विष्णुरध्यास्तिकाः साक्षात्परभेदेन केवलम् ॥ ७ ॥
 करोति सर्गस्थित्यन्तं विष्णुरूपेण च द्विजाः ।
 पालयत्यविशेषेण जगत्सर्वं यराचरम् ॥ ८ ॥
 ब्रह्माऽपि मुनिशार्दूलः पराभेदेन केवलम् ।
 करोति सर्गस्थित्यन्तं ब्रह्मरूपेण सत्तमाः ।
 करोति विविधं सर्वं जगत्पूर्वं यथा तथा ॥ ९ ॥
 शब्दादिभूतसृष्टिस्तुपरस्यैव शिवस्य तु ॥ १० ॥
 सर्वान्तःकरणानां तु समष्टेः सृष्टिरास्तिकाः ।
 त्रिमूर्तीनां हरस्यैव प्राधान्येन न संशयः ॥ ११ ॥
 प्राणानामपि सर्वेषां समष्टेः सृष्टिरास्तिकाः ।
 अपि रुद्रस्य तस्यैव प्राधान्येन न संशयः ॥ १२ ॥
 सर्वज्ञानेन्द्रियाणां तु समष्टीनां जनिर्द्विजाः ।
 त्रिमूर्तीनां हरस्यैव प्राधान्येन न संशयः ॥ १३ ॥
 सर्वकर्मेन्द्रियाणां तु समष्टीनां जनिर्द्विजाः ।
 त्रिमूर्तीनां हरस्यैव प्राधान्येन न संशयः ॥ १४ ॥

तथाऽपि परमं तत्त्वं त्रिमूर्तीनां तु कारणम् ।
 ब्रह्मविष्णुमहेशानां सृष्टावुपकरोति य ॥ १५ ॥
 उपचारतया तेऽपि स्रष्टार इति शब्दिताः ।
 तत्रापि तत्त्वतः स्रष्टृ ब्रह्मैवाद्रयमास्तिकाः ॥ १६ ॥
 व्यष्टयस्तु समष्टिभ्यो जायन्ते ब्रह्मज्ञानघाः ।
 समष्टिषु विजायन्ते देवताः पूर्वकल्पवत् ॥ १७ ॥
 समष्टिव्यष्टिरुपाणां सृष्टानां पालको हरिः ।
 रुद्रस्तेषां तु संदर्ता द्विजा उपान्तरेण य ॥ १८ ॥
 या देवताऽन्तःकरणसमष्टौ पूर्वकल्पवत् ।
 विजाता स मुनिश्रेष्ठा रुक्मगर्भं धृतीरितः ॥ १९ ॥
 जाता प्राणसमष्टौ या स सूत्रात्मसमाह्वयः ।
 द्विगवाव्यर्कजलाध्यक्षपृथिव्याभ्यास्तु देवताः ।
 जायन्ते कर्मशः श्रोत्रप्रमुष्पेषु समष्टिषु ॥ २० ॥
 पादपाण्वादिषु प्राज्ञाः कर्मन्द्रिय समष्टिषु ।
 त्रिविक्रमेन्द्रप्रमुष्पा जायन्ते देवताः कृमात् ॥ २१ ॥
 समष्टिषु विजाता या देवतास्ता यथाक्रमम् ।
 व्यष्टिभूतेन्द्रियाणां तु नियन्थो देवता द्विजाः ॥ २२ ॥
 मारुतस्त्वगधिष्ठाता द्विगदेवी कर्णदेवता ॥ २३ ॥
 नेत्राभिमानी सूर्यः स्याज्जिह्वाया वरुणस्तथा ।
 घ्राणाभिमानीनी देवी पृथिवीति प्रकीर्तिता ॥ २४ ॥
 पायोर्मित्रोऽभिमान्यात्मा पादस्यापि त्रिविक्रमः ।
 धन्द्रो ऽस्तनियन्ता स्याच्छिवः सर्वनियामकः ॥ २५ ॥
 मनो बुद्धिरुडङ्गारश्चित्तं येति यतुर्विधम् ।
 स्यादन्तःकरणं प्राज्ञाः कृमात्तेषां हि देवताः ॥ २६ ॥
 यन्द्रो वायस्पतिर्विप्राः साक्षात्कालाग्निरुद्रकः ।
 शिवश्चेति मया प्रोक्ताः साक्षादेदन्तपारगाः ॥ २७ ॥
 आकाशादीनि भूतानि स्थूलानि पुनरास्तिकाः ।

જાયન્તે સૂક્ષ્મભૂતેભ્યઃ પૂર્વકલ્પે યથા તથા ॥ ૨૮ ॥
 અણ્ડભેદસ્તથા લોકભેદાસ્તેષુ ય ચેતનાઃ ।
 અચેતનાનિ ચાન્યાનિ ભૌતિકાનિ ચ પૂર્વવત્ ॥ ૨૯ ॥
 વિજાયન્તે ચ ભોગાર્થં ચેતનાનાં શરીરિણામ્ ।
 ભોક્તારઃ પશવઃ સર્વે શિવો ભોજયિતા પરઃ ॥ ૩૦ ॥
 સુખદુઃખાદિસંસારો ભોગઃ સર્વમિદં સુરાઃ ।
 સ્વપ્રવદેવદેવસ્ય માયયૈવ વિનિર્મિતમ્ ॥ ૩૧ ॥
 માયયા નિર્મિતં સર્વં માયૈવ હિ નિરૂપણે ।
 કારણવ્યતિરેકેણ કાર્યં નેતિ હિ દર્શિતમ્ ॥ ૩૨ ॥
 માયાઽપિ કારણત્વેન કલ્પિતા મુનિપુઙ્ગવાઃ ।
 અધિષ્ઠાનાતિરેકેણ નાસ્તિ તત્ત્વનિરૂપણે ॥ ૩૩ ॥
 વ્યવહારદૃશા માયાકલ્પના નૈવ વસ્તુતઃ ।
 વસ્તુતઃ પરમાદ્વૈતં બ્રહ્મૈવાસ્તિ ન ચેતરત્ ॥ ૩૪ ॥
 માયારૂપતયા સાક્ષાદ્બ્રહ્મૈવ પ્રતિભાસતે ।
 જગજ્જીવાદિરૂપેણાપ્યહો દેવસ્ય વૈભવમ્ ॥ ૩૫ ॥
 સ્વસ્વરૂપાતિરેકેણ બ્રહ્મણો નાસ્તિ કિંચન ।
 તથાઽપિ સ્વાતિરેકેણ ભાતિ હા દૈવવૈભવમ્ ॥ ૩૬ ॥
 જગદાત્મતયા પશ્યન્બદ્ધ્યતે ન વિમુચ્યતે ॥ ૩૭ ॥
 સર્વમેતત્પરં બ્રહ્મ પશ્યન્સ્વાનુભવેન તુ ।
 મુચ્યતે ધોરસંસારાત્સદ્ય એવ ન સંશયઃ ॥ ૩૮ ॥
 સર્વમેતત્પરં બ્રહ્મ વિદિત્વા સુદૃઢં બુધાઃ ।
 માનતર્કાનુભૂતૈવ ગુરુકૃત્યા ચ પ્રસાદતઃ ।
 જ્ઞાનપ્રાકટ્યબાહુલ્યાજ્ઞાનં ચ સ્વાત્મનૈવ તુ ॥ ૩૯ ॥
 સ્વાત્મના કેવલેનૈવ તિષ્ઠન્મુચ્યેત બન્ધનાત્ ।
 ય એવં વેદ વેદાર્થં મુચ્યતે સ તુ બન્ધનાત્ ॥ ૪૦ ॥
 સોપાનક્રમતશ્ચૈવં પશ્યન્નાત્માનમદ્વયમ્ ।
 સર્વં જગદિદં વિપ્રાઃ પશ્યન્નપિ ન પશ્યતિ ॥ ૪૧ ॥

भासमानमिदं सर्वं भानरूपं परं पदम् ।
 पश्यन्वेदान्तमानेन सद्य एव विमुख्यते ॥ ४२ ॥
 एवमात्मानमद्वैतमपश्यन्नेव पश्यतः ।
 जगदात्मतया भानमपि स्वात्मैव डेवलम् ॥ ४३ ॥
 विदित्वैवं मलायोगी जगद्भानेऽपि निश्चलः ।
 यथाभातमिदं सर्वमनुजानाति याऽऽत्मना ॥ ४४ ॥
 निषेधति य तत्सिद्धिरनुज्ञातस्य डेवलम् ।
 तदसिद्धिर्निषेधोऽस्य सिद्ध्यसिद्धी य तस्य न ॥ ४५ ॥
 प्रकाशात्मतया साक्षात्स्थितिरैवास्य डेवलम् ।
 विद्यते नैव विज्ञानं नाज्ञानं न जगत्सदा ॥ ४६ ॥
 प्रकाशात्मतया साक्षात्स्थितिरत्यपि भाषणम् ।
 अहं वदामि मोहेन तस्य तस्मिन् विद्यते ॥ ४७ ॥
 तस्य निष्ठा मया वक्तुं विज्ञातुं य न शक्यते ।
 श्रद्धामात्रेण यत्किञ्चिज्जप्यते भ्रान्तयेतसा ॥ ४८ ॥
 एति गुह्यमिदं कथितं मया
 निम्बिलोपनिषद्बृह्यङ्गमम् ।
 उरपङ्गुलोचनपावितं
 विदित्तं यद्वि वेदविदेव सः ॥ ४९ ॥
 ॥ एति श्रीसूतसंछितायां यज्ञवैभवभाण्डस्योपरिभाभागे
 सूतगीतायां विशेषसृष्टिकथननाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

प. आत्मस्वरूपकथनम् ।

सूत उवाच -
 वक्ष्यामि परमं गुह्यं युष्माकं मुनिपुङ्गवाः ।
 विज्ञानं वेदसम्भूतं भक्तानामुत्तमोत्तमम् ॥ १ ॥
 रुद्र विष्णुप्रजानाथप्रमुखाः सर्वयेतनाः ।
 स्वरसेनालमित्यालुरिदमित्यपि य स्वतः ॥ २ ॥

षडंबुद्धिश्च भाष्यार्थे त्वलंबुद्धिस्तथाऽऽत्मनि ।
 प्रसिद्धा सर्वजन्तूनां विवाहोऽत्र न कश्चन ॥ ३ ॥
 षडमर्थे घटाद्यर्थेऽनात्मत्वं सर्वदृष्टिनाम् ।
 अलमर्थे तथाऽऽत्मत्वमपि सिद्धं स्वभावतः ॥ ४ ॥
 अयं समस्तजन्तूनामनुभूतिर्व्यवस्थिता ।
 भ्रान्ता अपि न कुर्वन्ति विवाहं यात्र सत्तमाः ॥ ५ ॥
 अयं व्यवस्थिते षडर्थे सति बुद्धिमतां वराः ।
 संसारविषवृक्षस्य मूलच्छेदनकाङ्क्षिभिः ॥ ६ ॥
 यत्र यत्रेदमित्येषा बुद्धिर्दृष्टा स्वभावतः ।
 तत्र तत्र त्वनात्मत्वं विज्ञातव्यं विद्यक्षाणैः ॥ ७ ॥
 यत्र यत्रालमित्येषा बुद्धिर्दृष्टा स्वभावतः ।
 तत्र तत्र तथात्मत्वं विज्ञातव्यं मनीषिभिः ॥ ८ ॥
 शरीरे दृश्यते सर्वैरिदंबुद्धिस्तथैव य ।
 अलंबुद्धिश्च विप्रेन्द्रास्ततस्ते भिन्नगोचरे ॥ ९ ॥
 शरीरालम्बना बुद्धिरिदमित्यास्तिऽोत्तमाः ।
 शिवात्मलम्बना साक्षादलंबुद्धिर्न संशयः ॥ १० ॥
 षडमर्थे शरीरे तु याऽलमित्युद्धिता मतिः ।
 सा मडाभ्रान्तिरेव स्यादतस्मिंस्तद्ग्राह्यत्वतः ॥ ११ ॥
 अग्निद्रूपमलंबुद्धीः पिण्डं नाऽलम्बनं भवेत् ।
 मृत्पिण्डादिष्वदृष्टत्वात्ततोऽनात्मैव विग्रहः ॥ १२ ॥
 अथित्वादिन्द्रियाणां य प्राणस्य मनसस्तथा ।
 आलम्बनत्वं नास्त्येव बुद्धेश्चालंमतिं प्रति ॥ १३ ॥
 बुद्धेरथित्वं सद्ग्राह्यं दृष्टत्वाज्जन्मनाशयोः ।
 अग्निद्रूपस्य कुड्यादेः फलु जन्मावनाशनम् ॥ १४ ॥
 अलङ्कारस्य याथित्वाच्चित्तस्य य तथैव य ।
 आलम्बनत्वं नास्त्येव सदाऽलंप्रत्ययं प्रति ॥ १५ ॥
 सर्वप्रत्ययरूपेण सदाऽलङ्कार एव हि ।
 निवर्ततेऽतोऽलङ्कारस्त्वनात्मैव शरीरवत् ॥ १६ ॥

परिणामस्वभावस्य क्षीरादेर्द्विजपुङ्गवाः ।
अयेतनत्वं लोकेऽस्मिन्प्रसिद्धं भलु सन्ततम् ॥ १७ ॥
तस्माच्चिद्रूपे अवाऽऽत्माऽऽलंबुद्धेरर्थ आस्तिकाः ।
अचिद्रूपमिदं बुद्धेरनात्मैवार्तलुं हरुतः ॥ १८ ॥
सत्यपि प्रत्ययार्थत्वे प्रत्यगात्मा स्वयंप्रभः ।
वृत्त्यधीनतया नैव विभाति घटकुड्यवत् ॥ १९ ॥
स्वच्छवृत्तिमनुप्राप्य वृत्तेः साक्षितया स्थितः ।
वृत्त्या निवर्त्यमज्ञानं असते तेन तेजसा ॥ २० ॥
अनुप्रविष्टयैतन्यसम्बन्धात् वृत्तिरास्तिकाः ।
जडरूपं घटाद्यर्थं भासयत्यात्मरूपवत् ॥ २१ ॥
अतोऽलंप्रत्ययार्थेऽपि नानात्मा स्याद्धटादिवत् ।
स्वयंप्रकाशरूपेण साक्षादात्मैव केवलम् ॥ २२ ॥
यत्सम्बन्धादलंबवृत्तिः प्रत्ययत्वेन भासते ।
स कथं प्रत्ययाधीनप्रकाशः स्यात्स्वयंप्रभः ॥ २३ ॥
अलंबवृत्तिः स्वतःसिद्धयैतन्येद्भाऽवभासते ।
तत्सम्बन्धादलंबुदरः प्रत्ययीव प्रकाशते ॥ २४ ॥
आत्माऽलंप्रत्ययाकारसम्बन्धभ्रान्तिमात्रतः ।
कर्ता भोक्ता सुप्ती दुःप्ती ज्ञातेति प्रतिभासते ॥ २५ ॥
वस्तुतस्तस्य नास्त्येव चिन्मात्रादपरं वपुः ।
चिद्रूपमेव स्वाज्ञानादन्यथा प्रतिभासते ॥ २६ ॥
सर्वदेहेष्वलंबरूपः प्रत्ययो यः प्रकाशते ।
तस्य चिद्रूपे अवाऽऽत्मा साक्षादर्थो न यापरः ॥ २७ ॥
गौरिति प्रत्ययस्यार्थो यथा गोत्वं तु केवलम् ।
तथाऽलंप्रत्ययस्यार्थश्चिद्रूपात्मैव केवलम् ॥ २८ ॥
व्यक्तिसम्बन्धरूपेण गोत्वं भिन्नं प्रतीयते ।
चिदलंबुदरसम्बन्धाद्भेदेन प्रतिभाति च ॥ २९ ॥
यथैवैकोऽपि गोशब्दो भिन्नार्थो व्यक्तिभेदतः ।

तथैवैकोऽप्यदंशब्दो भिन्नार्थो व्यक्तिभेदतः ॥ ३० ॥

यथा प्रतीत्या गोव्यक्तिर्गोशब्दार्थो न तत्त्वतः ।

तत्त्वतो गोत्वमेवार्थः साक्षाद्भेदविदां वराः ॥ ३१ ॥

तथा प्रतीत्याऽदंकारोऽदंशब्दार्थो न तत्त्वतः ।

तत्त्वतः प्रत्यगात्मैव स अेवापिलसाधकः ॥ ३२ ॥

अेकत्वेऽपि पृथक्त्वेन व्यपदेशोऽपि युज्यते ।

अन्तःकरणभेदेन साक्षिणः प्रत्यगात्मनः ॥ ३३ ॥

रुद्रविष्णुप्रजानाथप्रमुखाः सर्वयेतनाः ।

शिन्मात्रात्मन्यदंशब्दं प्रयुञ्जन्ते हि तत्त्वतः ॥ ३४ ॥

सुषुप्तोऽस्मीति सर्वोऽयं सुषुप्तादुत्थितो जनः ।

सुषुप्तिकावीनस्वात्मन्यदंशब्दं द्विजोत्तमाः ॥ ३५ ॥

प्रयुङ्क्ते तत्र देहादिविशेषाकारभासनम् ।

न हि डेवलयेतन्यं सुषुप्तेः साधकं स्वतः ॥ ३६ ॥

प्रतिभाति ततस्तस्मिंश्चिन्मात्रे प्रत्यगात्मनि ।

अदंशब्दप्रवृत्तिः स्यान्न तु सोपाधिकात्मनि ॥ ३७ ॥

यथाऽयो दृढतीत्युक्ते वह्निर्दृढति डेवलम् ।

नायस्तद्दृढदंशब्दश्चैतन्यस्यैव वाचकः ॥ ३८ ॥

प्रतीत्या वह्निसम्बन्धाद्यथाऽयो दृढकं तथा ।

चित्सम्बन्धाददंकारोऽदंशब्दार्थः प्रकीर्तितः ॥ ३९ ॥

यैतन्येद्दृढम स्पशाद्दृढादौ भ्रान्तयेतसाम् ।

अदंशब्दप्रयोगः स्यात्तथाऽदं प्रत्ययोऽपि च ॥ ४० ॥

इत्थं विवेकतः साक्ष्यं देहादिप्राणपूर्वकम् ।

अन्तःकरणमात्मानं विभज्य स्वात्मनः पृथक् ॥ ४१ ॥

सर्वसाक्षिणमात्मानं स्वयंज्योतिःस्वलक्षणम् ।

सत्यमानन्दमद्वैतमलमर्थं विचिन्तयेत् ॥ ४२ ॥

रुद्रविष्णुप्रजानाथप्रमुखाः सर्वयेतनाः ।

अलमेव परं ब्रह्मेत्याहुंरात्मानमेव हि ॥ ४३ ॥

ते तु चिन्मात्रमद्वैतमलमर्थतया भृशम् ।
 अङ्गीकृत्यालमद्वैतं ब्रह्मेत्याहुर्न देवतः ॥ ४४ ॥
 चिन्मात्रं सर्वगं सत्यं सम्पूर्णासुभमद्वयम् ।
 साक्षाद्ब्रह्मैव नैवान्यदिति तत्त्वविदां स्थितिः ॥ ४५ ॥
 शास्त्रं सत्यविदानन्दमनन्तं वस्तु केवलम् ।
 शुद्धं ब्रह्मेति सश्रद्धं प्राड वेदविदां वराः ॥ ४६ ॥
 प्रत्यगात्माऽयमद्वन्द्वः साक्षी सर्वस्य सर्वदा ।
 सत्यज्ञानसुभानन्तलक्षणः सर्वदाऽनघाः ॥ ४७ ॥
 अतोऽयं प्रत्यगात्मैव स्वानुभूत्येकगोचरः ।
 शास्त्रसिद्धं परं ब्रह्म नापरं परमार्थतः ॥ ४८ ॥
 अेवं तर्कप्रमाणाभ्यामाचार्योक्त्या य मानवः ।
 अविज्ञाय शिवात्मैक्यं संसारे पतति ब्रमात् ॥ ४९ ॥
 शास्त्राचार्योपदेशेन तर्कैः शास्त्रानुसारिभिः ।
 सर्वसाक्षितयाऽऽत्मानं सम्यङ् निश्चित्य सुस्थिरः ॥ ५० ॥
 स्वात्मनोऽन्यतया भातं समस्तमविशेषतः ।
 स्वात्ममात्रतया बुद्ध्या पुनः स्वात्मानमद्वयम् ॥ ५१ ॥
 शुद्धं ब्रह्मेति निश्चित्य स्वयं स्वानुभवेन य ।
 निश्चयं य स्वचिन्मात्रे विलायाविडियेऽद्वये ॥ ५२ ॥
 विलापनं य चिद्रूपं बुद्ध्या केवलरूपतः ।
 स्वयं तिष्ठेद्यं साक्षाद्ब्रह्मवित्प्रवरो मुनिः ॥ ५३ ॥
 षट्शी परमा निष्ठा श्रौती स्वानुभवात्मिका ।
 देशिकालोकनेनैव केवलेन हि सिध्यति ॥ ५४ ॥
 देशिकालोकनं यापि प्रसादात्पारमेश्वरात् ।
 सिध्यत्यथत्ततः प्राज्ञाः सत्यमेव मयोदितम् ॥ ५५ ॥
 सत्यं सत्यं पुनः सत्यमुद्धृत्य भुजमुच्यते ।
 प्रसादादेव सर्वेषां सर्वसिद्धिर्मलेशितुः ॥ ५६ ॥
 प्रसादे शाम्भवे सिद्धे सर्वं शम्भुतया स्वतः ।
 विभाति नान्यथा विप्राः सत्यमेव मयोदितम् ॥ ५७ ॥

यदा शम्भुतया सर्वं विभाति स्वत एव तु ।
 तदा छि शांभवः साक्षात्प्रसादः सत्यमीरितम् ॥ ५८ ॥
 शिवादन्यतया किञ्चिदपि भाति यदा द्विजाः ।
 तदा न शाङ्करो भोधः संजात एति मे मतिः ॥ ५९ ॥
 शिवादन्यतया सर्वं प्रतीतमपि पण्डितः ।
 तत्त्वदृष्ट्या शिवं सर्वं सुस्थिरं परिपश्यति ॥ ६० ॥
 शिवाकारेण वा नित्यं प्रपञ्चाकारतोऽपि वा ।
 श्रुवाकारेण वा भातं यत्तद्ब्रह्म विचिन्तयेत् ॥ ६१ ॥
 शम्भुरेव सदा भाति सर्वाकारेण नापरः ।
 एति विज्ञानसम्पन्नः शाङ्करज्ञानिनां वरः ॥ ६२ ॥
 शम्भुरुपतया सर्वं यस्य भाति स्वभावतः ।
 न तस्य वैदिकं किञ्चित्त्रिकं यास्ति लौकिकम् ॥ ६३ ॥
 यथाभातस्वरूपेण शिवं सर्वं विचिन्तयन् ।
 योगी यरति लोकानामुपकाराय नान्यथा ॥ ६४ ॥
 स्वस्वरूपातिरेकेण निषिद्धं विहितं तु वा ।
 न पश्यति मलायोगी भाति स्वात्मतयाऽपिलम् ॥ ६५ ॥
 यएडालगेडे विप्राणां गृहे वा परमार्थवित् ।
 भक्ष्यभोजयादिवैषम्यं न किञ्चिदपि पश्यति ॥ ६६ ॥
 यथेष्टं वर्तते योगी शिवं सर्वं विचिन्तयन् ।
 तादृशो छि मलायोगी को वा तस्य निवारकः ॥ ६७ ॥
 बहुनोक्तेन किं साक्षाद्देशिकस्य निरीक्षणात् ।
 प्रसादादेव रुद्रस्य परशक्तेस्तथैव च ॥ ६८ ॥
 श्रुतिभक्तिबलात्पुण्यपरिपाकबलादपि ।
 शिवरूपतया सर्वं स्वभावादेव पश्यति ॥ ६९ ॥
 शिवः सर्वमिति ज्ञानं शाङ्करे शोकमोडनुत् ।
 अयमेव छि वेदार्थो नापरः सत्यमीरितम् ॥ ७० ॥
 श्रुतौ भक्तिर्गुरौ भक्तिः शिवे भक्तिश्च दृष्टिनाम् ।

साधनं सत्यविधायाः सत्यमेव मयोदितम् ॥ ७१ ॥

सोपानकमतो लब्धं विज्ञानं यस्य सुस्थिरम् ।

तस्य मुक्तिः परा सिद्धा सत्यमेव मयोदितम् ॥ ७२ ॥

नित्यमुक्तस्य संसारो भ्रान्तिसिद्धः सदा भ्रलु ।

तस्माज्ज्ञानेन नाशः स्यात्संसारस्य न कर्मणा ॥ ७३ ॥

ज्ञानलाभाय वेदोक्तप्रकारेण समाहितः ।

महाकारुणिकं साक्षाद्गुरुमेव समाश्रयेत् ॥ ७४ ॥

॥ एति श्रीसूतसंछितायां यज्ञवैभवपाण्डस्योपरिभागे

सूतगीतायां आत्मस्वरूपकथनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठोऽध्यायः ।

६. सर्वशास्त्रार्थसंग्रहवर्णनम् ।

सूत उवाच -

वक्ष्यामि परमं गुह्यं सर्वशास्त्रार्थसङ्ग्रहम् ।

यं विदित्वा द्विजा मर्त्या न पुनर्जायते भुवि ॥ १ ॥

साक्षात्परतरं तत्त्वं सञ्चिदानन्दलक्षणम् ।

सर्वेषां नः सदा साक्षादात्मभूतमपि स्वतः ॥ २ ॥

दुर्दर्शमेव सूक्ष्मत्वाद्देवानां महतामपि ।

रुद्रः स्वात्मतया भातं तत्सदा परिपश्यति ॥ ३ ॥

विषणुः कदाचित्त्वं कथञ्चित्परिपश्यति ।

तथा कथञ्चिद्ब्रह्माऽपि कदाचित्परिपश्यति ॥ ४ ॥

त्रिमूर्तीनां तु यज्ज्ञानं ब्रह्मैकविषयं परम् ।

तस्यापि साधकं तत्त्वं साक्षित्वान्नैव गोचरम् ॥ ५ ॥

प्रसादादेव तस्यैव परतत्त्वस्य केवलम् ।

देवाद्योऽपि पश्यन्ति तत्रापि ब्रह्म साधकम् ॥ ६ ॥

अतः प्रसादसिद्ध्यर्थं परया श्रद्धया सह ।

ध्येयमेव परं तत्त्वं लृट्याम्भोजमध्यगम् ॥ ७ ॥

त्रिमूर्तीनां तु रुद्रोऽपि शिवं परमकारणम् ।

सदा मूर्त्यात्मना प्रीत्या ध्यायति द्विजपुङ्गवाः ॥ ८ ॥

त्रिमूर्तीनां तु विष्णुश्च शिवं परमकारणम् ।

सदा मूर्त्यात्मना प्रीत्या ध्यायति द्विजपुङ्गवाः ॥ ९ ॥

त्रिमूर्तीनां विरिञ्चोऽपि शिवं परमकारणम् ।

सदा मूर्त्यात्मना प्रीत्या ध्यायति द्विजपुङ्गवाः ॥ १० ॥

ब्रह्मविष्णुमहेशानां त्रिमूर्तीनां विद्यक्षाणाः ।

विभूतिरूपा देवाश्च ध्यायन्ति प्रीतिसंयुताः ॥ ११ ॥

घृतकाठिन्यवन्मूर्तिः सखिद्येनन्दलक्षणा ।

शिवाद्भेदेन नैवास्ति शिव अथ हि सा सदा ॥ १२ ॥

ब्रह्मविष्णुमहेशाद्याः शिवध्यानपरा अपि ।

परमात्मविभागस्था न श्रुवय्युलसंस्थिताः ॥ १३ ॥

ब्रह्मविष्णुमहेशानामाविर्भावो अपि द्विजाः ।

परमात्मविभागस्था न श्रुवय्युलसंस्थिताः ॥ १४ ॥

परतत्त्वं परं ब्रह्म श्रुवात्मपरमात्मनोः ।

औपाधिडेन भेदेन द्विधाभूतमिव स्थितम् ॥ १५ ॥

पुण्यपापावृता श्रुवा रागद्वेषमलावृताः ।

जन्मनाशाभिभूताश्च सदा संसारिणोऽवशाः ॥ १६ ॥

ब्रह्मविष्णुमहेशानां तथा तेषां द्विजर्षभाः ।

आविर्भावविशेषाणां पुण्यपापाद्यो न हि ॥ १७ ॥

आज्ञाया परतत्त्वस्य श्रुवानां हितकाम्यया ।

आविर्भावतिरोभावौ तेषां डेवलमास्तिकाः ॥ १८ ॥

डरिब्रह्मडरास्तेषामाविर्भावाश्च सुव्रताः ।

सदा संसारिभिर्जुवैरुपास्या भुक्तिमुक्तये ॥ १९ ॥

उपास्यत्वे समानेऽपि डरः श्रेष्ठो डरेश्रुत् ।

न समो न विडीनश्च नास्ति सन्डेडकारणम् ॥ २० ॥

विडीनं वा समं वाऽपि डरिणा ब्रह्मणा डरम् ।

ये पश्यन्ति सदा ते तु पश्यन्ते नरकानले ॥ २१ ॥

उरिब्रह्मादित्तेवेभ्यः श्रेष्ठं पश्यन्ति ये उरम् ।
 ते मडाघोरसंसाराभ्युत्थन्ते नात्र संशयः ॥ २२ ॥
 प्राधान्येन परं तत्त्वं मूर्तिद्वारेण योगिभिः ।
 ध्येयं मुमुक्षुभिर्नित्यं लृट्याम्भोजमध्ये ॥ २३ ॥
 कार्यभूता उरिब्रह्मप्रभुभाः सर्वदेवताः ।
 अप्रधानतया ध्येया न प्रधानतया सदा ॥ २४ ॥
 सर्वैश्वर्येण सम्पन्नः सर्वेशः सर्वकारणम् ।
 शम्भुरेव सदा साम्भो न विष्णुर्न प्रजापतिः ॥ २५ ॥
 तस्मात्तत्कारणं ध्येयं प्राधान्येन मुमुक्षुभिः ।
 न कार्यकोटिनिक्षिप्ता ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ॥ २६ ॥
 शिवंकरत्वं सर्वेषां देवानां वेदवित्तमाः ।
 स्वविभूतिमपेक्ष्यैव न परब्रह्मवत्सदा ॥ २७ ॥
 शिवंकरत्वं सम्पूर्णां शिवस्यैव परात्मनः ।
 साम्भमूर्तिधरस्यास्य जगतः कारणस्य हि ॥ २८ ॥
 अतोऽपि स शिवो ध्येयः प्राधान्येन शिवंकरः ।
 सर्वमन्यत्परित्यज्य दैवतं परमेश्वरात् ॥ २९ ॥
 साक्षात्परशिवस्यैव शेषत्वेनाम्बिकापतेः ।
 देवताः सकला ध्येया न प्राधान्येन सर्वदा ॥ ३० ॥
 शिष्याऽप्याथर्वणी साध्वी सर्ववेदोत्तमोत्तमा ।
 अस्मिन्नर्थे समाप्ता सा श्रुतयश्चापरा अपि ॥ ३१ ॥
 यथा साक्षात्परं ब्रह्म प्रतिष्ठा सकलस्य य ।
 तथैवाथर्वणो वेदः प्रतिष्ठैवापिलश्रुतेः ॥ ३२ ॥
 कन्दस्तारस्तथा बिन्दुः शक्तिस्तारो मडाद्रुमः ।
 स्कन्धशापा अकाराधा वार्णा यद्गत्यैव तु ॥ ३३ ॥
 तारस्कन्दः श्रुतेर्जातिः शक्तिराथर्वणो द्रुमः ।
 स्कन्धशापास्त्रयो वेदाः पार्णाः स्मृतिपुराणकाः ॥ ३४ ॥
 अङ्गानि शाप्तावरणं तर्कस्तस्यैवरक्षकाः ।
 पुष्पं शिवपरिज्ञानं क्लृप्तं मुक्तिः परा मता ॥ ३५ ॥

बहुनोक्तेन किं विप्राः शिवो ध्येयः शिवंकरः ।
सर्वमन्यत्परित्यज्य दैवतं भुक्तिमुक्तये ॥ ३६ ॥

सर्वमुक्तं समासेन सारात्सारतरं भुधाः ।
शिवध्यानं सदा यूयं कुरुध्वं यत्नतः सदा ॥ ३७ ॥

॥ एति श्रीसूतसंछितायां यज्ञवैभवपाण्डस्योपरिभागे
सूतगीतायां सर्वशास्त्रार्थसङ्ग्राहो नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

अथ सप्तमोऽध्यायः ।

७. रडस्यवियारः ।

सूत उवाच -

रडस्यं सम्प्रवक्ष्यामि समासेन न विस्तरात् ।
श्रुणुत श्रद्धया विप्राः सर्वसिद्ध्यर्थमुत्तमम् ॥ १ ॥

देवताः सर्वदंडेषु स्थिताः सत्यतपोधनाः ।
सर्वेषां कारणं साक्षात्परतत्त्वमपि स्थितम् ॥ २ ॥

पञ्चभूतात्मके दंडे स्थूले षाट्कौशिके सदा ।
पृथिव्यादिकमेणैव वर्तन्ते पञ्च देवताः ॥ ३ ॥

कार्यं ब्रह्मा महीभागे कार्यं विष्णुर्जलांशके ।
कार्यं रुद्रोऽग्निभागे य वाय्वंशे येश्वरः परः ।
आकाशांशे शरीरस्य स्थितः साक्षात्सदाशिवः ॥ ४ ॥

शरीरस्य बहिर्भागे विराडात्मा स्थितः सदा ॥ ५ ॥

अन्तर्भागे स्वरडात्मा सम्राड्दंडस्य मध्यमे ।
ज्ञानेन्द्रियसमाप्येषु श्रोत्रादिषु यथाहमात् ॥ ६ ॥

द्विवाय्वर्जलाध्यक्षभूमिसंज्ञाश्च देवताः ।
कर्मेन्द्रियसमाप्येषु पादपाण्यादिषु हमात् ॥ ७ ॥

त्रिविक्रमेन्द्रवल्गुन्याभ्या देवताश्च प्रजापतिः ।
मित्रसंज्ञश्च वर्तन्ते प्राणो सूत्रात्मसंज्ञितः ॥ ८ ॥

छिरण्यगर्भो भगवानन्तःकरणसंज्ञिते ।

तदवस्थाप्रभेदेषु चन्द्रमा मनसि स्थितः ॥ ८ ॥

भुद्धौ भुलस्यतिर्विप्राः स्थितः कालाग्रिरुद्रकः ।

अलङ्कारे शिवश्चित्ते रोमसु क्षुद्रदेवताः ॥ १० ॥

भूतप्रेतादयः सर्वे देहस्थास्थिषु संस्थिताः ।

पिशाचा राक्षसाः सर्वे स्थिताः स्नायुषु सर्वशः ॥ ११ ॥

मज्जाप्ये पितृगन्धर्वास्त्वज्मांसरुधिरेषु च ।

वर्तन्ते तत्र संसिद्धा देवताः सकला द्विजाः ॥ १२ ॥

त्रिमूर्तीनां तु यो ब्रह्मा तस्य घोरा तनुर्द्विजाः ।

दक्षिणाक्षिणि जन्तूनामन्तर्भागे रविर्बलिः ॥ १३ ॥

त्रिमूर्तीनां तु यो ब्रह्मा तस्य शान्ता तनुर्द्विजाः ।

वर्तते वामनेत्रान्तर्भागे बाल्ये निशाकरः ॥ १४ ॥

त्रिमूर्तीनां तु यो विष्णुः स कण्ठे वर्तते सदा ।

अन्तः शान्ततनुर्घोरा तनुर्बाल्ये द्विजर्षभाः ॥ १५ ॥

त्रिमूर्तीनां तु यो रुद्रो वृद्धये वर्तते सदा ।

अन्तः शान्ततनुर्घोरा तनुर्बाल्ये द्विजर्षभाः ॥ १६ ॥

सर्वेषां कारणं यत्तद्ब्रह्म सत्यादिलक्षणम् ।

ब्रह्मरन्ध्रे मलास्थाने वर्तते सततं द्विजाः ॥ १७ ॥

त्रिच्छक्तिः परमा देहमध्ये सुप्रतिष्ठिता ।

मायाशक्तिर्ललाटाग्रभागे व्योमाम्बुजादधः ॥ १८ ॥

नादरूपा परा शक्तिर्ललाटस्थ तु मध्यमे ।

भागे बिन्दुमयी शक्तिर्ललाटस्थापरांशके ॥ १९ ॥

बिन्दुमध्ये तु श्रुवात्मा सूक्ष्मरूपेण वर्तते ।

वृद्धये स्थूलरूपेण मध्यमेन तु मध्यमे ॥ २० ॥

देवी सरस्वती साक्षाद्ब्रह्मपत्नी सनातनी ।

जिह्वाग्रे वर्तते नित्यं सर्वविद्याप्रदायिनी ॥ २१ ॥

विष्णुपत्नी मडालक्ष्मीर्वर्ततेऽनाहते सदा ।

रुद्रपत्नी तु रुद्रेण पार्वती सल वर्तते ॥ २२ ॥

सर्वत्र वर्तते साक्षाच्छिवः साम्बः सनातनः ।
 सत्यादिवक्ष्णः शुद्धः सर्वदेवनमस्कृतः ॥ २३ ॥
 सम्यग्ज्ञानवतां देहे देवताः सकला अभूः ।
 प्रत्यागात्मतया भान्ति देवतारूपतोऽपि य ॥ २४ ॥
 वेद मार्गैकनिष्ठानां विशुद्धानां तु विग्रहे ।
 देवतारूपतो भान्ति द्विजा न प्रत्यागात्मना ॥ २५ ॥
 तान्त्रिकाणां शरीरे तु देवताः सकला अभूः ।
 वर्तन्ते न प्रकाशन्ते द्विजेन्द्रः शुद्ध्यभावात् ॥ २६ ॥
 यथाजातजनानां तु शरीरे सर्वदेवताः ।
 तिरोभूततया नित्यं वर्तन्ते मुनिसत्तमाः ॥ २७ ॥
 अतश्च भोगमोक्षार्थी शरीरं देवतामयम् ।
 स्वकीयं परकीयं य पूजयेत्तु विशेषतः ॥ २८ ॥
 नावमानं सदा कुर्यान्मोहतो वाऽपि मानवः ।
 यद्दि कुर्यात्प्रमादेन पतत्येव भवोदधौ ॥ २९ ॥
 दूर्वृत्तमपि मूर्ध्नि य पूजयेद्देवतात्मना ।
 देवतारूपतः पश्यन्मुञ्च्यते भवबन्धनात् ॥ ३० ॥
 मोडेनापि सदा नैव कुर्यादप्रियभाषणम् ।
 यद्दि कुर्यात्प्रमादेन भन्ति तं देवता परा ॥ ३१ ॥
 न क्षतं विग्रहे कुर्यादस्त्रशस्त्रनभादिभिः ।
 तथा न लोडितं कुर्यादधि कुर्यात्पतत्यधः ॥ ३२ ॥
 स्वदेहे परदेहे वा न कुर्यादङ्गुलं नरः ।
 यद्दि कुर्यास्य यकाद्यैः पतत्येव न संशयः ॥ ३३ ॥
 रडस्यं सर्वशास्त्राणां मया प्रोक्तं समासतः ।
 शरीरं देवतारूपं भजध्वं यूयमास्तिकः ॥ ३४ ॥
 ॥ इति श्रीसूतसंछितायां यज्ञवैभवभाण्डस्योपरिभागे
 सूतगीतायां रडस्यवियारो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

८. सर्ववेदान्तसङ्ग्रहः ।

सूत उवाच -

अथ वक्ष्ये समासेन सर्ववेदान्तसङ्ग्रहम् ।

यं विदित्वा नरः साक्षान्निर्वाणमधिगच्छति ॥ १ ॥

परात्परतरं तत्त्वं शिवः सत्यादिवक्षाणः ।

तस्यासाधारणी मूर्तिरम्बिकासङ्घिता सदा ॥ २ ॥

स्वस्वरूपमहानन्दप्रमोदात्ताण्डवप्रिया ।

शिवादिनामान्येवास्य नामानि मुनिपुङ्गवाः ॥ ३ ॥

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च परतत्त्वविभूतयः ।

त्रिमूर्तीनां तु रुद्रस्तु वशिष्ठो ब्रह्माणो हरेः ॥ ४ ॥

संसारकारणं माया सा सदा सद्द्विवक्षाणा ।

प्रतीत्यैव तु सद्भावस्तस्या नैव प्रमाणातः ॥ ५ ॥

साऽपि ब्रह्मातिरेकेण वस्तुतो नैव विद्यते ।

तत्त्वज्ञानेन मायाया बाधो नान्येन कर्मणा ॥ ६ ॥

ज्ञानं वेदान्तवाक्योत्थं ब्रह्मात्मैकत्वगोचरम् ।

तस्य देवप्रसादेन गुरोः साक्षान्निरीक्षणात् ।

जायते शक्तिपातेन वाक्यादेवाधिकाशिशाम् ॥ ७ ॥

ज्ञानेच्छाकारणं दानं यज्ञाश्च विविधा अपि ।

तपांसि सर्ववेदानां वेदान्तानां तथैव च ॥ ८ ॥

पुराणानां समस्तानां स्मृतीनां भारतस्य च ।

वेदाङ्गानां च सर्वेषामपि वेदार्थपारगाः ॥ ९ ॥

अध्यापनं याध्ययनं वेदार्थे त्वरमाणाता ।

उपेक्षा वेदबाल्यार्थे लौकिकेष्वपिलेष्वपि ॥ १० ॥

शान्तिदान्त्याद्यो धर्मा ज्ञानस्थाङ्गानि सुप्रताः ॥ ११ ॥

ज्ञानाङ्गेषु समस्तेषु भक्त्या लिङ्गे शिवार्थनम् ।

प्रतिष्ठा देवदेवस्य शिवस्थाननिरीक्षणम् ॥ १२ ॥

शिवभक्तस्य पूजा च शिवभक्तिस्तथैव च ।

रुद्राक्षधारणं भक्त्या कर्णो कण्ठे तथा करे ॥ १३ ॥

अग्निरित्यादिभिर्मन्त्रैर्भस्मनैवावगुण्ठनम् ।

त्रिपुण्ड्रधारणं यापि ललाटादिस्थलेषु च ॥ १४ ॥

वेदवेदान्तनिष्ठस्य मडाकारुणिकस्य च ।

गुरोः शुश्रूषणं नित्यं वरिष्ठं परिकीर्तितम् ॥ १५ ॥

शिमन्त्रस्य पदाभ्यस्य ङसाभ्यस्य मनोर्जपः ।

षडक्षरस्य तारस्य वरिष्ठः परिकीर्तितः ॥ १६ ॥

अविमुष्यसमाभ्यं च स्थानं व्याघ्रपुराभिधम् ।

श्रीमद्दक्षिणकैलाससमाभ्यं च सुशोभनम् ॥ १७ ॥

मार्गान्तरोदितायारात्स्मार्तो धर्मः सुशोभनः ।

स्मार्तार्थश्रौतः परो धर्मः श्रौतार्थश्रेष्ठो न विद्यते ॥ १८ ॥

अतीन्द्रियार्थे धर्मादौ शिवे परमकारणे ।

श्रुतिरेव सदा मानं स्मृतिस्तदनुसारिणी ॥ १९ ॥

आस्तिक्यं सर्वधर्मस्य कन्दभूतं प्रकीर्तितम् ।

प्रतिषिद्धङ्कियात्यागः कन्दस्यापि च कारणम् ॥ २० ॥

शिवः सर्वमिति ज्ञानं सर्वज्ञानोत्तमोत्तमम् ।

तत्तुल्यं तत्परं यापि न किञ्चिदपि विद्यते ॥ २१ ॥

वक्तव्यं सकलं प्रोक्तं मयाऽतिश्रद्धया सह ।

अतः परं तु वक्तव्यं न पश्यामि मुनीश्वराः ॥ २२ ॥

धृत्युक्त्वा भगवान्सूतो मुनीनां भावितात्मनाम् ।

साम्भ्रं सर्वेश्वरं ध्यात्वा भक्त्या परवशोऽभवत् ॥ २३ ॥

अथ परशिवभक्त्या सञ्चिदानन्दपूर्णा

परशिवमनुभूय त्वात्मरूपेण सूतः ।

मुनिगणभवलोक्य प्राह साक्षाद्गुणार्ण्ये-

र्जनपदछितरूपं वेदितव्यं तु किञ्चित् ॥ २४ ॥

श्रुतिपथगवितानां मानुषाणां तु तन्त्रं

गुरुगुरुरपिलेशः सर्ववित्प्राह शम्भुः ।

श्रुतिपथनिरतानां तत्र नैवास्ति किञ्चि-

द्धितकरमिह सर्वं पुष्कलं सत्यमुक्तम् ॥ २५ ॥

श्रुतिरपि मनुजानां वर्णधर्मं ब्रह्मणे

परगुरुरभिलेशः प्राड तन्त्रेषु तद्वत् ।

श्रुतिपथगलितानां वर्णधर्मं घृष्टाब्धिः

श्रुतिपथनिरतानां नैव तत्सेवनीयम् ॥ २६ ॥

श्रुतिपथनिरतानामाश्रमा यद्द्रष्टव्याः

परगुरुरभिलेशस्तद्द्रष्टव्याऽऽश्रमांश्च ।

श्रुतिपथगलितानां मानुषाणां तु तन्त्रं

उरिरपि मुनिमुष्याः प्राड तन्त्रे स्वकीये ॥ २७ ॥

विधिरपि मनुजानामाड वर्णाश्रमांश्च

श्रुतिपथगलितानामेव तन्त्रे स्वकीये ।

श्रुतिपथनिरतानां ते न संसेवनीयाः ।

श्रुतिपथसममार्गो नैव सत्यं मयोतम् ॥ २८ ॥

उरडरिविधिपूजा कीर्तिता सर्वतन्त्र

श्रुतिपथनिरतानं यद्द्रष्टव्यातु पूजा ।

श्रुतिपथगलितानां यद्द्रष्टव्या तु पूजा ।

श्रुतिपथगलितानामेव तन्त्रोक्तपूजा

श्रुतिपथनिरतानां सर्वविद्योदितैव ॥ २९ ॥

श्रुतिपथगलितानां सर्वतन्त्रेषु लिङ्गं

उच्यते मभिलङ्घ्यं सध्वंसकं तत्र तत्र ।

श्रुतिपथनिरतानां तत्सदा नैव धार्यं

श्रुतिरपि मनुजानामाड लिङ्गं विशुद्धम् ॥ ३० ॥

शिवागमोक्ताश्रमनिष्ठमानव-

स्त्रिपुण्ड्रलिङ्गं तु सदैव धारयेत् ।

तद्द्रुक्ततन्त्रेण ललाटमध्यमे

महाद्वेष्टौव सितेन भस्मना ॥ ३१ ॥

विष्णवागमोक्ताश्रमनिष्ठमानव-

स्तथैव पुण्ड्रान्तरमूर्ध्वरूपकम् ।

त्रिशूलरूपं यत्पुराश्रमेव वा

मृदा ललाटे तु सदैव धारयेत् ॥ ३२ ॥

ब्रह्मागमोक्ताश्रमनिष्ठमानवो

ललाटमध्येऽपि य वर्तुलाकृतिम् ।
तद्दुक्तामन्त्रेण सितेन भस्मना
मृदाऽथवा यन्मनस्तु धारयेत् ॥ ३३ ॥

अश्वत्थपत्रसदृशं हरियन्त्रेण
मध्येललाटमतिशोभनमादरेण ।
बुद्धागमे मुनिवरा यद्वि संस्कृतश्चे-
न्मृद्धारिणा सततमेव तु धारयेच्च ॥ ३४ ॥

उर्ध्वपुण्ड्रत्रयं नित्यं धारयेद्भस्मना मृदा ।
ललाटे हृदये बाह्वोश्चन्त्रेणाथवा नरः ॥ ३५ ॥

सितेन भस्मना तिर्यङ्निपुण्ड्रस्य य धारणाम् ।
सर्वागमेषु निष्ठानां तत्तन्मन्त्रेण शोभनम् ॥ ३६ ॥

शिवागमेषु निष्ठानां धार्यं तिर्यङ्निपुण्ड्रकम् ।
श्रेयमेव सदा भूत्या नैव पुण्ड्रान्तरं बुधाः ॥ ३७ ॥

वेदमार्गैकनिष्ठानां वेदोक्तेनैव वर्त्मना ।
ललाटे भस्मना तिर्यङ्निपुण्ड्रं धार्यमेव हि ॥ ३८ ॥

ललाटे भस्मना तिर्यङ्निपुण्ड्रस्य तु धारणाम् ।
विना पुण्ड्रान्तरं मोहाद्धारयन्त्यतति द्विजः ॥ ३९ ॥

विषयवागमादितन्त्रेषु दीक्षितानां विधीयते ।
शङ्खयङ्कगदापूर्वैरङ्गुनं नान्यदेहिनाम् ॥ ४० ॥

दीक्षितानां तु तन्त्रेषु नराणामङ्गुन द्विजः ।
उपकारकमेवोक्तं क्रमेण मुनिपुण्ड्रगवाः ॥ ४१ ॥

पुण्ड्रान्तरस्य तन्त्रेषु धारणं दीक्षितस्य तु ।
उपकारकमेवोक्तं क्रमेण मुनिपुण्ड्रगवाः ॥ ४२ ॥

वेदमार्गैकनिष्ठस्तु मोहेनाप्यङ्कितो यद्वि ।
पतत्येव न सन्नेहस्तथा पुण्ड्रान्तरादपि ॥ ४३ ॥

नाङ्गुनं विग्रहे कुर्याद्द्विदण्डपन्थानमाश्रितः ।
पुण्ड्रान्तरं ज्ञमाद्वापि ललाटे न धारयेत् ॥ ४४ ॥

तन्त्रोक्तेन प्रकारेण देवता या प्रतिष्ठिता ।

साऽपि वन्धा सुसेव्या य पूजनीया य वैदिकैः ॥ ४५ ॥

शुद्धमेव छि सर्वत्र देवताऽपमास्तिकाः ।

तत्तत्तन्त्रोक्तपूजा तु तन्त्रनिष्ठस्य डेवलम् ॥ ४६ ॥

तन्त्रेषु दीक्षितो मर्त्यो वैदिकं न स्पृशेत्सदा ।

वैदिकश्चापि तन्त्रेषु दीक्षितं न स्पृशेत्सदा ॥ ४७ ॥

राजा तु वैदिकान्सर्वास्तान्त्रिकान्भिलानपि ।

असंकीर्णतया नित्यं स्थापयेन्मतिमत्तमाः ॥ ४८ ॥

अन्नपानादिभिर्वस्त्रैः सर्वान् राजाऽभिरक्षयेत् ।

वैदिकांस्तु विशेषेण ज्ञानिनं तु विशेषतः ॥ ४९ ॥

मडादेवसमो देवो यथा नास्ति श्रुतौ स्मृतौ ।

तथा वैदिकतुल्यस्तु नास्ति तन्त्रावलम्बिषु ॥ ५० ॥

शिवज्ञानसमं ज्ञानं यथा नास्ति श्रुतौ स्मृतौ ।

तथा वैदिकतुल्यस्तु नास्ति तन्त्रावलम्बिषु ॥ ५१ ॥

यथा वाराणसी तुल्या पुरी नास्ति श्रुतौ स्मृतौ ।

तथा वैदिकतुल्यस्तु नास्ति तन्त्रावलम्बिषु ॥ ५२ ॥

षडक्षरोसमो मन्त्रो यथा नास्ति श्रुतौ स्मृतौ ।

तथा वैदिकतुल्यस्तु नास्ति तन्त्रावलम्बिषु ॥ ५३ ॥

यथा भागीरथीतुल्या नदी नास्ति श्रुतौ स्मृतौ ।

तथा वैदिकतुल्यस्तु नास्ति तन्त्रावलम्बिषु ॥ ५४ ॥

ओदनेन समं भोज्यं यथा लोके न विद्यते ।

तथा वैदिकतुल्यस्तु नास्ति तन्त्रावलम्बिषु ॥ ५५ ॥

देवदेवो मडादेवो यथा सर्वैः प्रपूज्यते ।

तथैव वैदिको मर्त्यः पूज्यः सर्वजनैरपि ॥ ५६ ॥

आदित्येन विडीनं तु जगदन्धं यथा भवेत् ।

तथा वैदिकडीनं तु जगदन्धं न संशयः ॥ ५७ ॥

प्राणोन्द्रियादिडीनं तु शरीरं कुण्डपं यथा ।

तथा वैदिकडीनं तु जगद्ध्यर्थं न संशयः ॥ ५८ ॥

अखो वैदिकमाडात्थं मया वक्तुं न शक्यते ।

वेद अेव तु माडात्थं वैदिकस्याभवीन्मुदा ॥ ५८ ॥

स्मृतयश्च पुराणानि भारतादीनि सुव्रताः ।

वैदिकस्य तु माडात्थं प्रवदन्ति सदा मुदा ॥ ६० ॥

वेदोक्तं तान्त्रिकाः सर्वे स्वीकुर्वन्ति द्विजर्षभाः ।

नोपज्जवन्ति तन्त्रोक्तं वेद साक्षात्सनातनः ॥ ६१ ॥

धृत्युक्त्वा भगवान्-सूतः स्वगुरुं व्याससंज्ञितम् ।

स्मृत्वा भक्त्या वशो भूत्वा पपात भुवि दृष्टवत् ॥ ६२ ॥

अस्मिन्नवसरे श्रीमान्मुनिः सत्यवतीसुतः ।

शिष्यस्मृत्यङ्कुशाङ्गुष्ठस्तत्रैवाऽऽविरभूत्स्वयम् ॥ ६३ ॥

तं दृष्ट्वा मुनयः सर्वे सन्तोषाद्भद्रदस्वराः ।

निश्चेष्टा नितरां भूमौ प्रणम्य करुणानिधिम् ॥ ६४ ॥

स्तोत्रैः स्तुत्वा मडात्मानं व्यासं सत्यवतीसुतम् ।

पूजयामासुरत्यर्थं वन्यपुष्पङ्गुलाटिभिः ॥ ६५ ॥

भगवानपि सर्वज्ञः करुणासागरः प्रभुः ।

उवाच मधुरं वाक्यं मुनीनालोक्य सुव्रतान् ॥ ६६ ॥

व्यास उवाच -

शिवमस्तु मुनीन्द्राणां नाशिवं तु कदायन ।

अखो भाग्यमखो भाग्यं मया वक्तुं न शक्यते ॥ ६७ ॥

श्रूयतां मुनयः सर्वे भाग्यवन्तः समाहिताः ।

प्रसादादेव रुद्रस्य प्रभोः कारुणिकस्य च ॥ ६८ ॥

पुराणानां समस्तानामखं कर्ता पुराऽभवम् ।

मत्प्रसादाद्यं सूतस्त्वभवद्भद्रवल्लभः ॥ ६९ ॥

रुद्रस्याऽऽज्ञाभवादेव प्रभोः कारुणिकस्य च ।

पुराणसंछितकर्ता देशिकश्चाभवद्भृशम् ॥ ७० ॥

पुरा कृतेन पुण्येन भवन्तोऽपीश्वराज्ञया ।

सूतादस्माच्छ्रुतेरर्थं श्रुतवन्तो यथातथम् ॥ ७१ ॥

कृतार्थाश्च प्रसादश्च रौद्रः किं न कश्चिदिति ।

आज्ञया केवलं शम्भोरलं वेदार्थवेदने ॥ ७२ ॥

सम्पूर्णाः सर्ववेदान्तवाक्यानामर्थनिश्चये ।

समर्थश्च नियुक्तश्च सूत्रारम्भकृतेऽपि य ॥ ७३ ॥

आज्ञया देवदेवस्य भवतामपि योगिनाम् ।

ज्ञाने गुरुगुरुश्चाहमभवं मुनिपुङ्गवाः ॥ ७४ ॥

भवन्तोऽपि शिवज्ञाने वेदसिद्धे विशेषतः ।

भक्त्या परमया युक्ता निष्ठा भवत सर्वदा ॥ ७५ ॥

धृत्युक्त्वा भगवान् व्यासः स्वशिष्यं सूतमुत्तमम् ।

उत्थाप्याऽऽविऽग्य देवेशं स्मृत्वा नत्वाऽगमद्गुरुः ॥ ७६ ॥

पुनश्च सूतः सर्वज्ञः स्वशिष्यानवलोक्य य ।

प्राह गम्भीरया वाया भवतां शिवमस्त्विति ॥ ७७ ॥

मयोक्ता परमा गीता पठिता येन तस्य तु ।

आयुरारोग्यमैश्वर्यं विज्ञानं य भविष्यति ॥ ७८ ॥

शिवप्रसादः सुवभो भविष्यति न संशयः ।

गुरुत्वं य मनुष्याणां भविष्यति न संशयः ॥ ७९ ॥

विधातृपा या शिवा वेदवेद्या

सत्यानन्दानन्तसंविदस्त्वृपा ।

तस्या वायः सर्वलोकैक मातु-

र्भक्त्या नित्यं यम्बिकायाः प्रसादात् ॥ ८० ॥

गुरुप्रसादादपि सुप्रता मया

शिवप्रसादादपि योत्तमोत्तमात् ।

विनायकस्यापि मलाप्रसादात्

षडाननस्यापि मलाप्रसादात् ॥ ८१ ॥

यज्ञवैभवसमाह्वयः कृतः

सर्ववेदमथनेन सत्तमाः ।

अत्र मुक्तिरपि शोभना परा

सुस्थितैव न हि तत्र संशयः ॥ ८२ ॥

यज्ञवैभवसमाह्वयं परं

अएऽमत्र विमलं पठेन्नरः ।

सत्यबोधसुखलक्षणं

सत्यमेव ञटिति प्रयाति छि ॥ ८३ ॥

मदुक्तसंछिता परा समस्तदुःखारिणी

नरस्य मुक्तिदायिनी शिवप्रसादकारिणी ।

समस्तवेदसारतः सुनिर्मिताऽतिशोभना

महत्तरानुभूतिमद्भिरादृता न थापरैः ॥ ८४ ॥

मदुक्तसंछिता तु या तथा विरुद्धमस्ति ये-

दनर्थकं छि तद्बुधा वयः प्रयोजनाय न ।

श्रुतिप्रमाणरूपिणी सुसंछिता मयोदिता

श्रुतिप्रमाणमेव सा मलाजनस्य सन्ततम् ॥ ८५ ॥

मदुक्तसंछितामिमामतिप्रियेण मानवः

पठन्न याति संसृतिं प्रयाति शङ्करं परम् ।

अतश्च शोभनामिमामलनिशं समाहितः

श्रुतिप्रमाणवत्पठेदतन्द्रितः स्वमुक्तये ॥ ८६ ॥

पुराणसंछितामिमामतिप्रियेण यः पुमान्

श्रुणोति संसृतिं पुनर्न याति याति शङ्करम् ।

परानुभूतिरद्वया विजायते य तस्य सा

शिवा य वायि नृत्यति प्रियेण शङ्करोऽपि य ॥ ८७ ॥

सत्यपूर्णासुखबोधलक्षणं

तत्त्वमर्थविलवं सनातनम् ।

सत्स्वरूपमशुभापहं शिवं

भक्तिगम्यममलं सदा नुमः ॥ ८८ ॥

याऽनुभूतिरमला सद्योदिता

वेदमाननिरता शुभापहला ।

तामतीव सुभदामहं शिवां

केशवादिजनसेवितां नुमः ॥ ८९ ॥

वेदपन्निकरस्य भास्करं

देवदेवसदृशं धृष्टानिधिम् ।

व्यासमिष्टकलहं गुरुं नुमः

शोकमोडविषरोगभेषजम् ॥ ९० ॥

ये वेदवेदान्तधना मलाजनाः

शिवाभिमानैकनिरस्तडिम्बिषाः ।

नमामि वाया शिरसा लृटा य तान्

भवाडिवेगस्य निवारकानलम् ॥ ९१ ॥

॥ एति श्रीस्कान्दपुराणे सूतसंछितायां यतुर्थस्य

यज्ञवैभवभाण्डस्थोपरिभागे सूतगीतायां

सर्ववेदान्तसङ्ग्रहो नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

सूतगीता समामा ।

ॐ तत्सत्

Encoded and proofread by Sunder Hattangadi

sUtagItA

pdf was typeset on April 1, 2025

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

